

Sygn. akt I CSK 447/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku Gminy G.

przy uczestnictwie Powiatu P., Skarbu Państwa - Starosty P., J. W., R. W., S. W.,
W. W., J. Z.-O., X. W., E. W. i B. T.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. Z.-O.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 czerwca 2010 r. w ten sposób, że stwierdził nabycie przez wnioskodawczynię własności opisanej nieruchomości przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Skarga kasacyjna uczestniczki J. Z.-O. oparta została na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania skarżąca powołała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia, czy możliwe jest zachowanie przez Skarb Państwa ciągłości posiadania nieruchomości prowadzącego do zasiedzenia, gdy przekazanie nieruchomości przez przedsiębiorstwo państwowe nastąpiło po dniu 31 stycznia 1989 r., po wejściu w życie ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej związana jest z rażącym naruszeniem art. 172 w związku z art. 336, art. 176, art. 340 k.c. przez przyjęcie, że Skarb Państwa nabył własność działki przez zasiedzenie w następstwie nieprzerwanego i ciągłego posiadania, chociaż decyzja przeniesienia posiadania 1993 r. dotyczyło jedynie urządzeń, a nie nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Powołanie podstawy objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne i nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego,

ale także innych podobnych spraw. Przyjmowane jest jednolicie w orzecznictwie, że w odrębnym od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej uzasadnieniu wniosku skarżący powinien przedstawić argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen, wyjaśnić dlaczego zagadnienie jest istotne albo określić przepisy, które wymagają wykładni Sądu Najwyższego z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Zagadnienie wskazane przez wnioskodawczynię nie spełnia wymagań przewidzianych dla tej przesłanki, brak w nim zarówno cech istotności, jak i nowości. Kwestia przeniesienia posiadania i doliczenia okresu posiadania przez poprzedniego posiadacza była przedmiotem licznych wypowiedzi w doktrynie i orzecznictwie. Nie zostały przedstawione argumenty przemawiające za koniecznością zmiany wypracowanego stanowiska.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek pozwanej. Tak wniosek, jak i jego uzasadnienie na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

Nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹§ 2 k.p.c.

aw

es